

Най-после Главинчевъ отпуска пленената ржка. Тѣ се гледатъ въ очи. Смѣятъ се и двамата.

— Кажи сега, де! Кажи де да намѣря пари, а? Дипломата по дяволитѣ! За нея хората тука не даватъ пукната пара.

Гърбавиятъ момъкъ си дава изведнѣжъ сериозенъ, дори загриженъ изразъ, макаръ дяволитата усмивка още да трепти по устнитѣ му и да свѣтка въ искритѣ на очитѣ му. Насмѣшка, колебание, язвителностъ играе по неговото лице. Той повдига ржка и съ два прѣста, сжщо така сакати, сгърчени, съсрѣдоточено мачка долната устна. И невѣзмутимо-сериозно, замислено процежда между зжбитѣ си:

— Е, драги! Вижда се, идвашъ отъ странство. Все пакъ, какъ да не си научилъ до сега? Казвашъ че отъ шестъ месеци си тукъ.

— Какво да науча? — заинтересуванъ, съ надежда пита Главинчевъ.

— Ами че за дипломитѣ. . . Не си ли чулъ нищо? Нищо! — казва съ усмивка, като бави нарочно отговора си, за да изпие до край злорадната наслада, гърбавиятъ момъкъ.

— Ей Богу, нищо! — мжчително се смѣе Главинчевъ. — Кажи де, какво има?

— Чудно! Много чудно! Търсишъ пари, въ крайна нужда си, а не знаешъ това. Ха! Ами че заложи дипломата си въ банката. Въ Народната банка. Заложи я! Каква полза да я носишъ въ джоба си? Заложи я! Ще вземешъ поне петъ хиляди лева, както мнозина други. Какво ти струва? Отъ днесъ, първи априлъ, почнаха пакъ да отпускатъ тия заеми.

Елате по-близо сега. Погледнете го. Виждате лицето му, гледайте цѣлия образъ. Изведнѣжъ Главинчевъ става другъ човѣкъ. Тѣлото му застива, ржцетѣ стоятъ разперени като криле на болна птица, главата източена. И въ полвотворенитѣ уста